

בס"ד

עש"ק וארא כ"ז טבת תשפ"ב ירושלים עיה"ק

הוד כבוד מרן שליט"א

באשר נודע ברבים שדעת מרן היא נגד דעת הרבנים שיצאו נגד ח"ו, ראיתי לכתוב עלי גליון את הגיגי לבבי בכדי לשתף את מרן שליט"א ברעיוני רוחי.

איתא בחפץ חיים כלל ז' סעיף ה "וכל זה שדיברנו הוא בסתם איש ישראל אבל אם נתחזק מכבר בלאו הכי לאדם רשע, מפני שנתפרסם עליו כמה פעמים שעבר בשאט נפש על איסורין הידועין לכל ישראל שהוא אסור כניאוף וכיוצא בזה על איש כזה מותר לקבל לשון הרע"

ואמרו רבותינו ז"ל מגילה כה, ב האי מאן דסני שמועניה- רש"י שיוצאות עליו שמועות רעות ושנואות שהוא נואף-שרי לבזויה בגימ"ל ושי"ן – רש"י בר זונה שמה שם מוסרח מותר לבזות גם את אמו שילדתו.

ובנוסף לשמועות הרעות שעליהן כתב החפץ חיים, מתווסף במקרה דנן שיש ביד רבה של צפת שליט"א הוכחות ממסרים של וטסאופים, ווידיאוס, כך שעל ידי זה הדברים מקבלים בירור הרבה יותר גדול משמועות שעליהם דן החפץ חיים.

והשמועות הללו (שהם בכלל השמועות שעליהן כתב החפץ חיים) מתבססות על עובדות רבות מנשים נשואות, שהמעשה ניאוף נשמעו על ידי הנשים, בכמה וכמה מקומות שונים, כגון יועץ תקשורת בניהו יום טוב שעשה אירוע לפני ארבע שנים ובו הוזמן ח"ו לנאום, והוא קיבל טלפון מאשה שהוכיחה לו שהיה תלונה במשטרה שהושתקה בהסכם, מיד אחרי שהתפרסם הסיפור בעיתון הארץ בתאריך ח' טבת תשפ"ב, הרב עמיחי אליהו כתב שלפני כמה שנים התקשרה אליו אשה וסיפרה שנפגעה מח"ו, היא לא רצתה לעשות תלונה במשטרה לכן הוא לא עשה עם זה כלום. פורסם פסק ב"ד המאשר שח"ו חטא בא"א והב"ד פסק שעל ידי מעשיהם הם נאסרו לבעלם. והרבנים צירפו לאמת את הדברים, על ידי מסרים של וטסאופים ווידיאוס.

ובנידון דידן שמדובר על אדם שבנוסף לניאוף באשת איש, נתקבלו אצל הרבנים עדותן של ילדים ונערות שנפגעו מינית, אשר גם עוון משכב זכור נכנס בכלל המעשים הנוראים, וכל הנ"ל נמשך למשך תקופה ארוכה של עשרות שנים, והדברים הללו, לא נגרעו ממה שכתב החפץ חיים "שנתפרסם עליו ברבים שעבר בשאט נפש על איסורין הידועין לכל ישראל שהוא אסור כניאוף וכיו"ב"

ונמצא דהמגין עליו מביא למצב בו הוא מתריע בפני צבור של קטינים שעלולים להפגע בעתיד על ידי איזה חולה מין, שמעתה לא יהא להם פה לדבר, באשר נתברר להם שלא יאמינו להם, זאת ועוד שמיד בדברם איזה דברים, הת"ח שישמעו את דבריהם יאשימו את הילדים בעוון מוציאי שם רע ומדברי לשון הרע, וביותר אם יעזו לדבר על אדם חשוב כגון מלמד בחידר או מחזיק משרה אחרת כל שהיא.

ואשר לדברי חז"ל בבא מציעא נט, א "אומרים לו דוד הבא על אשת איש מיתתו במאי ואני אומר להם מיתתו בחנק ויש לו חלק לעוה"ב אבל המלבין פני חברו ברבים אין לו חלק לעוה"ב".

אין הגמ' הזאת שייכת לענינינו דהתם מיירי באדם שנכשל פעם אחת, (כמעשה דדוד) והיה ידוע לכל ישראל שדוד עשה תשובה ברבים, והמלבינים את פניו ידעו בבירור שעשה תשובה, וסיבת הלבנת פניו לא לשום טועלת, רק כדי לבזותו, אבל בנידון דידן האיש הזה מוחזק לכל מי שהתעסק בדינו, שעושה התועבות הללו הרבה שנים, וככלב שב על קיאו כסיל שונה באולתו, משלי כו, יא והוא הכשיל הרבה נשים לזנות תחת בעליהן, ובנוסף פגע מינית בנערים ונערות, ושום סימן של תשובה אינה יוצאת מתחת לשונו,

והוכיח סופו על תחלתו שנעשה שופך דמים, שהרג את עצמו, וכמו שכתב רש"י בראשית ט, ה על הפסוק "ואך את דמכם לנפשותיכם אדרש" 'אדרוש מהשפך דם עצמו' (והנידון באחרונים הוא לענין אם המאבד עצמו לדעת חשיב רוצח או לא, אבל שהוא בכלל שופך דמים לית מאן דפליג) ובמעשיו התאמתו דברי רבותינו ז"ל נדרים צא, א שהנואף הוא שופך דמים, דכתיב כי נואפות הנה ודם בידיהן, יחזקאל כג, מה

והתועלת המרובה במה שנוקיע את העושה הרע, א' שאנו עוזרים לבנינו ולבנותינו שיתרחקו מהשור המזיק את הרבים, ב' שלא יפחדו לספר לנו על עושי העולה כשהם נפגעים ח"ו, ולנשותינו שיתרחקו מהרע, ג' להמאיס את הרע בפני כולם, ואלו הן הדברים העומדים אצלינו ברומו של עולם.

והא לך לשון הרמב"ם פ"ו מהלכות דעות ה"ח "אבל בדברי שמים אם לא חזר בו בסתר מכלימין אותו ברבים ומפרסמים חטאו ומחרפים אותו בפניו ומבזין ומקללין אותו עד שיחזור למוטב כמו שעשו כל הנביאים בישראל"

ואיתא ביומא פו, ב מפרסמים את החנפים- רש"י מפרסמים שהן רשעים ומראין עצמן כצדיקים אם יש מכיר במעשיו מצוה לפרסמו מפני חילול השם שבני אדם למידין ממעשיו שסבורין עליו שהוא צדיק ועוד כשבא עליו פורענות בני אדם אומרים מה הועיל לו זכותו.

וח"ו שהיה אדם שהצבור בא אליו להתייעצות ולהושע בכל מיני בעיות אשיות, והוא ניצל את מעמדו בתור מדריך לטובה כדי לעשות את תועבותיו, הרי זה בכלל החנפים שהם רשעים ומראין עצמן כצדיקים שמצוה לפרסמו.

ובזה שמסלפים את האמת ומדברים בשבחו של העבריין, וברשעותם של הרבנים שהרשיעו את הרשע על כגון דא אמר שלמה בחכמתו "מצדיק רשע ומרשיע צדיק תועבת ה' גם שניהם". משלי יז, טו.

ובהצדקת הרשע אנו מורים הוראה מפורשת לצעירי הצאן, כי אל להם להעיז ולהלעיז על מאן דהוא שהתעולל בהם, ולא עוד אלא אם יספרו את העול הם עלולים להשפט בתור שופכי דמים, כאשר העבריין ישים קץ לחיו. ולא עוד שהעבריין יזכה לכבוד מלכים, והמתלוננים יעוללו בעפר קרנם, וממילא המסקנא היא ברורה מאוד, כי טובה להם השתיקה.

ומרעה אל רעה יצאו לעשות מעשים לעיני השמש נגד השו"ע, דהלא הלכה רווחת היא בשו"ע יו"ד שמה, א-ב "המאבד עצמו לדעת אין מתעסקים עמו לכל דבר ואין מתאבלין עליו ואין מספידין אותו ולא קורעין ולא חולצין- איזהו המאבד עצמו לדעת כגון שאמר הרי הוא עולה לראש הגג וראוהו שעלה מיד דרך כעס או שהיה מיצר ונפל ומת הרי זה בחזקת שאיבד עצמו לדעת. ומניחין דברי תורה מפורשין תמורת סברות קלושות, אשר אין ביד הסברות הללו לטשטש את בהירות התורה הקדושה. והתורה מתבזית לעין כל, בהראותינו שאיננו משועבדים לתורה הקדושה, אלא דרכינו שאנו רוצים בה היא הדרך הנכונה, ועם התורה, נסתדר אתה נפרשה כך או אחרת.

ובראותי את הנזק הגדול נעמדו לנגד עיני, כחומה דברי חז"ל הקדושים ברכות יט, ב במקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב, ונפסק כן בשו"ע יו"ד סימן רמ"ב סעיף י"א, וע"כ החלש כמוני יאמר חזק אני

ואמרו רבותינו ז"ל שקלים טז, ב "התורה שנתן לו הקב"ה למשה נתנה לו אש לבנה חרותה באש שחורה" זאת התורה שציונו "אסור לספר בגנות חבירו וכו' שנאמר לא תלך רכיל בעמך" חפץ חיים הלכות איסורי לשה"ר כלל א, א היא התורה שאמרה "אם נתחזק כו' לאדם רשע מפני שנתפרסם עליו כמה פעמים שעבר בשאט נפש על אסורין הידועין לכל ישראל שהוא כנאוף וכיו"ב על איש כזה מתר לקבל לשון הרע" חפץ חיים כלל ז' ה"ה, זאת התורה שאמרה "כל המלבין פני חבירו ברבים כאילו שופך דמים. ב"מ נח, ב היא התורה שאמרה "אם לא חזר בו בסתר מכלימין אותו ברבים ומפרסמים חטאו ומחרפים אותו בפניו ומבזין ומקלליו אותו עד שחזור למוטב" רמב"ם פרק ו' מהלכות דעות הלכה ח'. זאת התורה שאמרה "כהן גדול ונזיר אינן מטמאין לקרוביהן אבל מטמאין למת מצוה". נזיר פרק ז' משנה א' היא שאמרה "המאבד עצמו לדעת אין מתעסקים עמו לכל דבר ואין מתאבלין עליו ואין מספידין אותו ולא קורעין ולא חולצין" שו"ע יו"ד סימן שמ"ה סעיף א'.

זאת היא התורה הקדושה "שניתנה למשה אש לבנה חרותה באש שחורה"
ובאור התורה הקדושה נראה אור. וממנה לא נזוז זיז כל שהוא, כל ימינו לעולם.

ואחוי קידה קמיה מרן שליט"א

 יעקב דוד סטפנסקי

יעקב דוד סטפנסקי